

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

מנחות-שתי הלחם		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג
חל יום הכיפורים להיות בשבת וכו'.														ק.
לא בבליים הם אלא אלכסנדרים הם, ומתוך ששונאין את בבליים קורין אותם על שם בבליים.	רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן:													ק.
לא בבליים הם אלא אלכסנדרים הם, ומתוך ששונאין את בבליים קוראין אותן על שם בבליים.	תניא נמי הכי, ר' יוסי:													ק.
אמר לו ר' יהודה: תנוה דעתך שהנחת דעתי.														ק.
סידר את הלחם בשבת ואת הבזיכין לאחר השבת, והקטיר את הבזיכין בשבת - פסול, אין חייבין עליהן משום פיגול נותר וטמא.														מ
סידר את הלחם ואת הבזיכין בשבת, והקטיר את הבזיכין לאחר השבת - פסולה, ואין חייבין עליהן משום פיגול נותר וטמא.														ק.
סידר את הלחם ואת הבזיכין לאחר השבת, והקטיר את הבזיכין בשבת - פסולה, כיצד יעשה? יניחנה לשבת הבאה, שאפילו היא על השולחן ימים רבים אין בכך כלום.														ק.
אמר להם הממונה: צאו וראו אם הגיע זמן שחיטה, אם הגיע - הרי הוא אומר: ברקאי	תנן התם: [ת"ק]													ג
האיר פני כל המזרח, עד שבחברון?	מתתאי בן שמואל:													ק.
והוא אומר: הן.														ק.
ולמה הוצרכו לכך? שפעם אחת עלה מאור הלבנה ודימו שהאיר מזרח, שחטו את התמיד והוציאוהו לבית השריפה, והורידו כהן גדול לבית הטבילה.														ק.
זה הכלל היה במקדש: כל המסיך את רגליו טעון טבילה, וכל המטיל מים טעון קדוש ידים ורגלים.														ק.
לא זו בלבד, אלא אפילו עולת העוף שנמלקה בלילה ומנחה שנקמצה בלילה - תצא לבית השריפה.	תני אבוב דר' אבין:													ק.
בשלמא עולת העוף, משום דלא אפשר לאהדורה, אלא מנחה אפשר דמהדר קומץ לדוכתיה וקמיץ ביממא														ק.
כלי שרת מקדשין שלא בזמנן.	הוא תני לה, והוא אמר לה: [אבוב דר' רבין]													ק.
כל הקרב ביום - קדוש ביום, בלילה - קדוש ביום, ובין ביום ובין בלילה	מיתיבי:													ק.
כל הקרב ביום קדוש ביום, ביום אין, בלילה לא														ק.
אינו קדוש ליקרב אבל קדוש ליפסל.														ק.
סידר את הלחם ואת הבזיכין אחר שבת, והקטיר את הבזיכין בשבת - פסולה כיצד יעשה? יניחנה לשבת הבאה, שאפילו היא על השולחן ימים רבים אין בכך כלום	מותיב רבי זירא:													ק.
ואי סלקא דעתך כלי שרת מקדשין שלא בזמנן, ליקדוש וליפסול														ק.
מאן דקא מותיב שפיר קא מותיב.	רבה:													ק.
אבוב דר' אבין נמי מתניתא קאמר														ק.
לילה אין מחוסר זמן, הא ימים מחוסרין זמן.	קסבר: [אבוב דר' אבין]													ק.
סוף סוף כי מטי ליליא דבי שימשי ליקדוש וליפסול														ק.
בשקדם וסילק.	רבא:													ק.
אפילו תימא בשלא קדם וסילק, כיון דסידרו שלא כמצותו, נעשה כמי שסדרו הקוף.	מר זוטרא, ואיתימא רב אשי:													ק.
שתי הלחם נאכלות אין פחות משנים ולא יותר על שלשה.														מ
כיצד? נאפות מערב יו"ט - נאכלות ביו"ט לשנים, חל יום טוב להיות אחר השבת - נאכלות לשלשה.														ק.
לחם הפנים נאכל אין פחות מתשעה ולא יותר על אחד עשר.														ק.
כיצד? נאפה מערב שבת - ונאכל בשבת לתשעה, חל יו"ט להיות ערב שבת - נאכל לעשרה, שני ימים טובים של ראש השנה - נאכל לאחד עשר.														ק.

ק:	◇	◆						ואינו דוחה לא את השבת ולא את יו"ט	[ת"ק]
ק:	◇	◆						דוחה את יו"ט ואינו דוחה את יום צום.	רבן שמעון בן גמליאל אומר משום רבי שמעון בן הסגן:
ק:	◇	■						לדברי האומר נדרים ונדבות אין קריבין ביו"ט, לא תימא מדאורייתא מיחזא חזו ורבנן הוא דגזרו שלא ישהא, אלא מדאורייתא נמי לא חזו, דהא שתי הלחם דחובת היום הוא וליכא למימר שמא ישהא	רבינא:
ק:		■	■					אינו דוחה לא את השבת ולא את יו"ט.	וקתני:
	◇							הדרן עלך שתי הלחם	

מנחות-המנחות והנסכים		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	כ
המנחות והנסכים שנטמאו, עד שלא קדשו בכלי - יש להם פדיון, משקידשו בכלי - אין להם פדיון.											■
העופות והעצים והלבונה וכלי שרת משנטמאו - אין להן פדיון, שלא נאמר פדיון אלא בבהמה.											■
ואפילו הן טהורין נפדין מאי טעמא? כמה דלא קדשי בכלי קדושת דמים ניהו, וקדושת דמים נפדין.	שמואל:										■
והא נטמאו תנן											◊
הוא הדין דאע"ג דלא נטמאו, ואידי דקא בעי מיתנא סיפא: משקידשו בכלי אין להן פדיון, דאפילו נטמאו נמי לא, תנא נמי רישא: שנטמאו עד שלא קדשו בכלי.									!		◊
הא נמי פשיטא, קדושת הגוף ניהו									?		
איצטריך, סלקא דעתך אמינא: הואיל ובעל מום איקרי טמא, טמא נמי כבעל מום דמי, ואע"ג דקדוש קדושת הגוף כי נפיל ביה מום מיפריק, הני נמי ליפרוק, קמשמע לן, דלאו כי האי טמא קרייה רחמנא לבעל מום, דמכלי שרת לא אשכחן דמיפריק.							!				◊